

DET GJORDE GUD

C.O.Rosenius - Samlede Skrifter Bind XIV

"Det som var umuligt for loven, det gjorde Gud. da han sendte sin søn" [Rom. 8,3](#).

Hvor herligt at høre engelen råbe det ud: "Se, jeg forkynder Eder en stor glæde: *Eder er idag en frelser født!*" Hvor herligt at høre sangen, som den himmelske hærske derefter istemte: *"Ære være Gud i det højeste og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag"*

Endda er der mangan en kristen, som midt i den lifligste julestemning dog endnu aldrig har set, hvori egentlig denne "store glæde" består, eller har haft nogen virkelig glæde og nytte deraf. Dette er i særdeleshed trist, fordi det er mennesker, som oprigtigt ønsker at fejre Frelserens fødsel på værdig vis, og som, fordi de hører og ved, at barnet i krybben bør man glæde sig over, virkelig også forsøger derpå, ja, år efter år gør sig møje dermed, uden dog i virkeligheden at ane, hvad dette barn betyder for dem, og hvad grund til glæde der egentlig er. Når julelysene er slukket, og julestemningen ebbet ud, er derfor også deres juleglæde forbi.

Vidste du virkelig, hvad Kristus har udrettet for os, skulle du året rundt fejre jul og fortsætte livet igennem dermed - ligesom vi også i evighed skal prise vor Gud for det nådens under, at han gav os sin enbårne søn. Om vi nu ved denne betragtning skal få frelsende lys over Kristi gerning og Kristi person, beror på Guds Ånd. Selv nok så tydelig tale derom slår ikke til i sig selv. *"Ingen kender Sønnen uden Faderen,"* siger Jesus, *"og ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham."*

I hvilken hensigt sendte da Gud os sin søn? Og hvad var Sønnens egentlige ærinde på jord? Hvad kom han for at udrette? Blandt de mange skriftord, som svarer på dette, er et af de mærkværdigste [Rom. 8,3](#), hvor det hedder:

"Thi det, som var umuligt for loven, fordi den var magtesløs på grund af kødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen søn i syndigt køds skikkelse og for syndens skyld og således fældede dødsdom over synden i kødet."

Nøjagtig det samme finder vi udtrykt allerede i den forunderlige juleglæde, Esajas lægger for dagen, når han om barnet, som er født os, sønnen, som er givet os, siger: *"De glædes for dit åsyn, som man glædes i høst - thi dets tunge åg og stokken til dets ryg, dets drivers kæp, har du brudt som på Midjans dag,"*

Hvad er det "tunge åg", Esajas taler om, andet end loven, som binder syndens byrde på vore skuldre? Hvad er "stokken til dets ryg" og "dets drivers kæp" andet end samme truende, straffende og fordømmende lov, som bestandig plager vor samvittighed? Derfor kalder Paulus den også for "trældoms åg" ([Gal. 5,1](#)). Samtlige udtryk er lånt fra de livsvilkår, trællen må friste, som tvunget af fogedens pisk må drage de tunge byrder og bære det tunge åg.

Som allerede nævnt har således Herrens Ånd sagt os det samme ved profeten som ved apostelen her. Men Esajas's sprog er et billedsprog, Paulus derimod taler med rene ord. Og når fjenden begynder at anfægte vor fred, bliver vi så mistænksomme over for alle Guds løfter, at han må tale os klart og tydeligt til, hvis vi skal være rolige for, at det, som synes os alt for trøsterigt og godt til at være sandt, virkelig forholder sig således. Tillige ligger der i Paulus's ord et indhold af så trøstefuld, gribende art, at der næppe i hele ny testamente findes noget lignende.

Kristne med nogen erfaring vil bekræfte, at der tit i vore tanker råder følgende ejendommelige forvirring:

Vi indrømmer villigt, at Kristus har fuldkommet alt. At han blev "født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven". At han "løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld". Men når vi så har samlet vort sind om betragtningen heraf, bliver i et øjeblik al den trøst, som ligger deri, gjort til intet blot ved en tanke som denne: ja, vist er det alt sammen sandt og stort, men hvad hjælper det mig, når jeg ved med mig selv, at jeg hverken i den ene eller den anden henseende er, som det kræves af Gud, jeg skal være, eller gør, hvad han vil, jeg

skal gøre. Hvorledes skulle jeg kunne tilegne mig trøsten af Kristi forsoning?

Det er mod denne forvirrede tankegang, det anførte bibelord taler så stærkt. Netop det, som var umuligt for loven, siger Paulus, netop det var det, at Gud gjorde, da han sendte sin søn. Netop det, som du i går eller i dag med angst i dit sind har tænkt på som noget, loven ikke var i stand til at udvirke hos dig, netop det har Guds Søn for længe siden fuldkommet for dig. Da ser du, hvad Kristus betyder for dig. Da forstår du, hvorfor det var om en "stor glæde", budskabet lød. Da må det heller ikke undre dig, at de, som har haft en sådan reel og virkelig nytte af Frelseren, der fødtes, ikke kan lade være med at glæde sig over ham og love og prise hans navn.

At Gud sendte sin søn til verden for at fuldkomme, hvad loven ikke var i stand til - det er evangeliets kerne og væsentligste indhold. Om det bærer alle profeterne vidnesbyrd, og alle det gamle testaments forbilledlige skikkelser og bestemmelser peger hen derimod. Derfor siger også Paulus i samme forbindelse: *"Da tidens fylde kom, sendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven."* Og atter et andet sted: *"Kristus er lovens ophør, så retfærdighed gives enhver, som tror"*.

Men hvad vil det sige, at loven er magtesløs på grund af kødet? Har da kødet en sådan magt? Er kødet ikke tværtimod svagt?

Kødet er stærkt i ondskab, men svagt over for fristelser. Derfor stiller den hellige lov sine krav til os forgæves.

At loven er magtesløs på grund af kødet, kan anskueliggøres ved følgende lignelse: Hvis jeg ønsker et smukt stykke bohave udført og i den anledning henvender mig til en duelig mester, der til sin rådighed har det bedste og mest hensigtsmæssige værktøj, men jeg til arbejdet udleverer ham et stykke ormstukkent, halvråddent træ, så vil alt hans snille og alt hans gode værktøj her blive til skamme. Materialet var sådan, at det ikke kunne forarbejdes, det smuldrede mellem hænderne på ham. Sin faglige dygtighed til trods var han gjort magtesløs ved materialets uegnethed til formålet.

På samme måde her. Loven er hellig og god, dens bud er strenge og dens trusler forfærdelige. Efter Guds vilje rører sig alt det skabte: himmellegemer og engleskarer, men mennesket - dette usle materiale - kan ikke af Guds hellige lov formes og dannes efter hans vilje. Materialet smuldrer mellem hænderne på ham. Menneskets hjerte, siger Herren, er "svigefuldt fremfor alt". Et menneske kan gøre alt for at holde loven og dog, når det gælder, bryde den lige så groft, som var aldrig dens trusler kommet ham for øre. Han kan fortvivle ved tanken på lovens dom, men ikke desto mindre letsindigt synde igen.

Men har vi da ikke en fri vilje? indvender du. Hvad ligger der ellers i dette udtryk, hvis ikke vi har evne til at gøre, hvad Gud kræver, vi skal?

Nej - den frie vilje lever i mennesket kun som et minde fra Paradisets lykkelige dage, før faldet var sket. Da havde mennesket en fri vilje. Men siden Adam og Eva tog af den forbudte frugt, har der aldrig i slægten været nogen, hvis vilje var fri.

"Jeg er kødelig, solgt som træl under synden," siger Paulus. Læg mærke til dette: solgt som træl, Den, der er solgt som træl, har ikke mere sin frie vilje. Ja, Paulus går endnu længere. Ikke nok med, at loven ikke formår at gøre os hellige, den forøger tværtimod synden. Dels vækker den ved sine forbud begæret ([Rom. 7,7-8](#)), og dels gør den mennesket fjendsk imod Gud, når det mærker, at det ikke formår at lyde hans lov ([Rom. 8,7](#)).

Altså - loven på een gang forøger synden og forbyder og dømmer den! Sådan går det til, at loven *"fremkalder Guds vrede"*.

Når nu mennesket ikke vil erkende, at det i bund og grund er fordærvet og udueligt, men tværtimod mener, at blot det ved loven ildnes til ret at lægge kræfterne i, vil det også være i stand til at lyde dens bud - da begynder den håbløst uendelige kamp, i hvilken så mange vakte sjæle har været ved at gå aldeles til grunde. Bestandig ser de for sig det herlige billede af, hvad de burde være, og bestandig hidses de af loven til at forsøge at fange det ind. Men hver gang de ret vil gribe det, smutter det ud af hænderne på dem. Tilbage står de med ny og forøget smerte. Alligevel nægter de

at tro på, at det, de således strækker sig efter, kun er et fantasibillede, fremkaldt af bevidstheden om, hvad vi engang var, og hvad Gud i sin hellighed er, men hvad der aldrig iøvrigt er fundet hos andre end den ene: mennesket Jesus Kristus.

Guds vise tanke og hensigt med, at loven bestandig stiller os dette fuldkomne billede for øje, er, at vi derved skulle lære at begræde, hvad vi har mistet, og søge ham, som har, hvad der mangler hos os. Men det selvretfærdige menneske vender sig dette til skade. Han tror, at han fremdeles har evne til at opfylde Guds krav. Han plager sig selv dermed, til han omsider, udmattet og aldeles tilintetgjort, må opgive kampen og som helt og holdent fortabt modtage nåde som nåde. Det er dette, Jesus kalder *den snævre port*. Først senere, når samvittigheden er blevet "død fra loven", frigjort og salig i Kristus, kan et menneske begynde at spore hos sig selv en vis nyskabt kraft og evne til at elske og følge Guds bud. Men altid kun så langt, som han bliver i dette frigjorte, troende sind.

Mod denne dybt rodfæstede selvretfærdighed og de pinagtige vantroens kvaler, som følger deraf - fordi ondskab og fordærv er alt, hvad du kan finde hos dig selv - hvilken velsignet virkning ville det da ikke få, om du ret fik at se, hvad der ligger i den ene korte sætning: "*Gud sendte sin egen søn i syndigt køds skikkelse.*"

Hør, som var det første gang, du hørte det! Hør et mærkværdigt budskab blive udråbt: *Gud sendte sin søn!*

Tror du dette? Har du nogen sinde rigtig betænkt og virkelig troet, at Gud har sendt os sin søn? Troet, at Gud har sendt os sin søn! Hvem skulle tvivle på det?

Tvivle - nej! Men hør igen, hvordan spørgsmålet lød: Har du nogen sinde virkelig troet det? Måske har du aldrig tvivlet derpå, men heller ikke virkelig troet det.

Hvis vi virkelig troede, at Gud for vor skyld har givet sin søn, og at denne er vor broder og lovopfylder, så ville vi for glæde og undren vel næppe kunne leve. At den store Gud, som i begyndelsen skabte himmelen og jorden med alt, hvad de rummer, og stillede det hele til menneskets tjeneste - at denne Gud i sin kærlighed har sendt os sin søn, for at han skulle fuldbyrde alt det, hvori loven var magtesløs: tror du dette?

Det er en gammel og velkendt sandhed - endog børn er på det rene dermed - men har du nogen sinde virkelig troet det?

Den, som med lethed kan tro det, har aldrig forstået, hvad det rummer. Tænk, at Guds Søn, "Ordet", som i begyndelsen var hos Gud - ja, som var Gud, og ved hvem alt er blevet til - "Ordet" blev kød, Gud blev menneske. Det er ikke, som nogle har villet hævde, således, at Gud fra evighed af har været menneske hvilket man har villet bevise dermed, at mennesket skabtes i Guds billede. Johannes siger udtrykkelig, at "Ordet" blev kød.

Dette bekræftes også af de mærkelige ord hos profeten [Mika 5,1](#), hvor Herrens Ånd på forhånd åbenbarer, i hvilken by Kristus skulle fødes, og siger om den kommende "hersker i Israel", at "*hans udspring er fra fordum, fra evigheds dage*".

Læg mærke til dette: Han, hvis udspring er "*fra fordum, fra evigheds dage*", skal nu "*udgå fra Betlehem*". Der skal han fødes og blive menneske. Det lover godt for mennesket, dette, at Gud er trådt ind i tiden som menneske. Det beviser noget om hans nådefulde tanker og hensigter med mennesket. Tænk - at Gud for vor skyld er blevet menneske! Kan du tro dette - og tro, at det skete netop for, at han skulle fuldkomme det, der var umuligt for loven - og endda et øjeblik tro stort om dig selv og din egen retfærdighed? Eller for din usselheds skyld stadig være bundet af trællekårets ånd? Kan du tro, at Gud sendte sin søn, for at han skulle tjene os, fuldkomme loven i vort sted, og som menneske give sit blod for menneskers synd og skyld kan du tro dette og endda et øjeblik frygte? Skulle ikke, når du har fået lys over dette, alle dine sorger på een gang forsvinde og forvandles til lovsang og tak?

Gud sendte sin søn "*i syndigt køds skikkelse*". Ligesom Moses i ørkenen oprejste en slange, de giftige lig, dog uden gift, til et frelsens tegn, således skulle Kristus være lig vor syndige slægt, for at

vi også deraf kan se, i hvad hensigt og for hvis skyld han var kommen. Han skulle "i eet og alt blive sine brødre lig - dog uden synd".

Gud sendte sin søn - for syndens skyld, og "*fældede således dødsdom over synden i kødet*". Det vil sige: Da Kristus gik ind under syndens fordømmelse, fratog han synden dens fordømmende magt. Han fjernede ikke synden fra jorden, men ved at tage den på sig bragte han den ind under den dødsdom, hvorved den ikke længere gælder som fordømmende faktor.

En dødsdømt forbryder gælder ikke mere som medlem af samfundet. Hans stemme tæller simpelthen ikke med. Skønt han endnu er i live i fængslet og vel endnu var i stand til at volde nogens død, hvis man kom ham for nær, er han fra samfundets side at betragte som død.

På samme måde med synden. Den er ved Kristi synd - den, han bar for os og i sit legeme bragte offeret for – kendt ugyldig som fordømmende magt. Dens stemme bliver ikke hørt, om den kræver fordømmelse over dem, som lader Kristi offer gælde for sig. Vel er den endnu i live - at den bor i vort onde kød, erfarer vi daglig med smerte - vel har den endnu magt til at volde vor død, men kun ved at føre os bort fra Gud - læg mærke til det - ikke ved sin fordømmende magt. Thi "*der er ingen fordømmelse for den, som er i Kristus Jesus.*" [Rom. 8,1](#).

1. Du kan ikke tro,
o, men kære, så hør:
Gud har jo sin Søn for os givet!
Kom hid, kom til korset,
se Lammet, som dør,
dets blod har erhvervet os livet
og synden fra verden borttaget.

([Du kan ikke tro](#) - C.O.Rosenius 1853 - [Sange og Salmer](#))

(Uddrag fra afsnittet *DET GJORDE GUD* i *SAMLEDE SKRIFTER BIND XIV* af C.O.Rosenius - Luthersk Missionsforenings Forlag 1956 - Shafan 23-12-16)